

stalo. Naproti tomu pojem nabytí zahrnuje v sobě nejen převzetí od předchůdce, tedy přímé derivativní způsoby nabývací právním jednáním inter vivos nebo mortis causa, nýbrž také všeliké jiné způsoby nabývací bez přímého právního poměru nabyvatele k osobě předchůdcově, jakými jsou na př. nabytí věci vydržením, vyvlastněním, při soudní dražbě a pod.

Z tohoto výkladu nss jde, že nelze vzájemně zaměňovati pojmy nabytí a převzetí a že převzetím je rozuměti právní sukcesi v práva a závazky předchůdcovy. Stanoví-li proto předpis § 70 pensijního zákona, že za pojistné ručí ten, kdo převzal závod, stihá podle tohoto ustanovení ručební závazek nikoli každého nabyvatele závodu, nýbrž jen právního sukcesora předchůdce, to jest osobu, jež právním jednáním inter vivos nebo mortis causa jako přímým derivativním způsobem nabývacím vstoupila v práva a závazky, jež vzešly předchůdci z jeho závodu.

Jest ovšem pravda, že uvedené ustanovení § 70, ukládajíc ručební závazek tomu, kdo převzal závod, mluví v dalším svém doslovu, určujícím dobu, za kterou je pojistné platiti, o nabytí závodu, a užívá tedy na tomto místě pojmu širšího, než vyjádřeného slovem převzetí, leč tím se již nemohlo nic změnit na zásadním hledisku, že ručební závazek je podle zákona uložen jen tomu, kdo závod převzal.

Zcela bez významu je také, že se v důvodové zprávě k vládnímu návrhu zákona č. 26/1929 Sb. (tisk 1706), majícímu v § 70 totéž znění jako vyhlášený zákon č. 26/1929 Sb., praví, že ustanovení § 70 odpovídá § 170 zákona č. 221/1924 Sb., když slovné znění obou těchto norem užívá různých výrazů a výrazem v zákoně č. 26/1929 Sb. použitým nevyjádřil zákonodárce vůli, kterou snad podle osnovy vládního návrhu sledoval.

Žal. úřad, vycházející z názoru, že ručební závazek podle § 70 pensijního zákona stihá nejen sukcesora, nýbrž každého nabyvatele závodu, vyložil si mylně zákon.

Pro tento mylný právní názor bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss, aniž bylo třeba za tohoto procesního stavu zabývatí se ostatními námitkami stížnosti.

Č. 12.436.

Pojišťovací právo: * Byl-li zaměstnanec přihlášen k pojištění správně až do dne, kdy skončil jeho pracovní poměr, v přihlášce však byl uveden nesprávný den vstupu do zaměstnání, jde jen o přihlášku nenáležitou, jež podle novely č. 184/1928 Sb. neodůvodňuje povinnost k náhradě podpůrného nákladu.

(Nález z 5. června 1936 č. 10.811/36.)

V ě c: Okresní nem. pojišťovna v Kežmarku proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 15. prosince 1933 o náhradě podpůrného nákladu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 22. června 1933 uložila stěžující si pojišťovna Janu Z. v Kežmarku podle § 20 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. náhradu částky, kterou vynaložila na léčení a podporování jeho zaměstnance Jaroslava V. V důvodech bylo uvedeno, že zmíněný zaměstnanec vstoupil k zaměstnavateli do práce 28. září 1932, byl však s tímto dnem vstupu přihlášen teprve dne 3. prosince 1932 po té, když již nastal pojistný případ.

Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad v postupu instančním zaměstnavatelovu odvolání a zrušil výměr pojišťovny z těchto důvodů: Podle originální přihlášky došlé na pojišťovnu 21. října 1932 byl Jaroslav V. přihlášen u pojišťovny před onemocněním, které nastalo nesporně až 3. prosince 1932. Je pravda, že v této první přihlášce označil zaměstnavatel nesprávně den nástupu do práce 18. říjen 1932, ačkoliv sám doznává, že V. začal pracovat již 28. září 1932. Toto nenáležité přihlášení nezavazuje zaměstnavatele k náhradě podle § 20 odst. 2 novelisovaného zákona č. 221/1924 Sb. Novela č. 184/1928 Sb. omezila náhradní povinnost v případech přihlášek, učiněných nenáležitým způsobem, jen na přihlášky, obsahující nižší mzdu.

Stížnost, podaná do tohoto rozhodnutí, je bezdůvodná: — —

Jediným důvodem, z něhož nař. rozhodnutí neuznalo náhradní povinnosti zaměstnavatelovy, byla žal. úřadu úvaha, že zaměstnanec V. byl k pojištění přihlášen před svým onemocněním, skutečnost pak, že se tak stalo nenáležitým způsobem, to jest s nesprávným označením dne vstupu do zaměstnání, nedává pojišťovně podle § 20 odst. 2 zákona o sociálním pojištění ve znění zákona č. 184/1928 Sb. nároku na náhradu podpůrného nákladu na rozdíl od právního stavu před touto novelou.

Názoru žal. úřadu bylo přisvědčiti. Neboť byl-li pojištěnec přihlášen u pojišťovny k pojištění správně až do dne, kdy skončil jeho pracovní poměr, na základě přihlášky došlé ještě před onemocněním zaměstnancovým a vykazujícím jen tu nesprávnost, že v ní byl udán pozdější den vstupu do zaměstnání, nelze právem tvrditi, že nebyl u pojišťovny přihlášen dříve, než nastal pojistný případ. Přihláška jeho stala se ovšem nenáležitě. Leč skutečnost ta nedává pojišťovně nároku na náhradu podpůrného nákladu podle novely č. 184/1928 Sb., jež v § 20 odst. 2 omezila náhradní nárok pojišťovny jen na případ, kdy zaměstnavatel pojištěnce nepřihlásil buď vůbec, nebo jej přihlásil po uplynutí lhůty a to teprve, když nastal pojistný případ, při přihlášce nenáležité pak uložila zaměstnavateli náhradu podpůrného nákladu jen tenkrát, přihlásil-li nižší mzdu nebo neoznámil-li jejího zvýšení, na rozdíl od původního znění zákona č. 221/1924 Sb., jež stíhalo zaměstnavatele náhradní povinností ve všech případech nenáležité přihlášky.

Č. 12.437.

Stavební právo. — Řízení správní: * Odvolací úřad, jednáje o odvolání proti udělení stavebního povolení, je vzhledem k § 15 zákona č. 88/1920 Sb. o státní regulační komisi pro Prahu s okolím